

holder det sig saaledes, at den allerstørste Del af Retsager dreier sig om, hvad man kunde kalde Bagateller. Jeg kan forsikre den høitærede Minister om, at af de Sager, som ville rejse sig efter § 12, vil der være et ikke ringe Antal, som vil komme til at høre til den Halvdel af Sager, man kan sige er den større i Sammenligning med den anden Halvdel, som er de små. Skulde man gjøre den Anskuelse gjældende, at, hvor det dreier sig om ikke meget store Beløb, kunde man henvise Sagerne til administrativ Afgjørelse eller af extraordinære Domstole, kunde det føre overmaade vidt. Det er ganske vist, at den Omstændighed, at Processen gaar saa langsomt her til Lands, fører jævnt til at vinde en hurtigere Afgjørelse, men der er dog ingen, der er faldet paa at sige: Da de fleste Retsager i Danmark dreie sig om forholdsvis små Beløb, da det varer saa gruelig længe, inden man kan faae Ende paa en Sag, og da der ikke er noget Forhold i at vente saa længe paa Afgjørelsen af saadanne Bagatelsager, ville vi i Fremtiden have alle Retsager, naar de ikke angaa visse større Beløb, henlagte under administrativ eller Kommissionsafgjørelser. Det er der dog Ingen, der falder paa. Hvad denne Lov angaar, beder jeg den meget ærede Minister erindre, at naar jeg talte om, at Noget undrages Domstolenes Afgjørelse og henlægges under administrativ Afgjørelse, saa gjaldt denne Udtalelse ikke § 15 i sin Helhed, men det første Stykke af § 15, som henlægger det under administrativ Afgjørelse, om der overhovedet er Berettigelse til at faae Bonus. Dette, at man henlægger under administrativ Afgjørelse, hvad der efter sit Væsen skulde henhøre under Domstolene, passer ikke med Hensyn til de Sager, som ifølge Lovforslaget henlægges under Kommissionsafgjørelser. Den foreslaaede Kommission er nemlig en dømmende Kommission, og en saadan undtager man ikke Sager fra Domstolene. Hvad jeg med Hensyn til denne Del af § 15 gjorde gjældende, var dette, at det maa siges at være noget abnormt og i Principet noget forligt at danne for visse Sager en extraordinær Domstol uden Appel. Dersom Ministerens Forslag var gaaet ud paa, at der dannedes en Kommission, hvis Afgjørelser kunde indantes for Høiesteret — man kunde vel

rets- og Overrettsdommere, man maatte vel nøies med de sidste og andre og ikke tage Høiesteretsdommere med — da vilde der principielt ikke kunne indvindes Noget derimod. Naar den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at hvis man ikke havde en extraordinær Domstol, men Sagerne skulde henhøre under de almindelige Underretter, vilde man kunne faae meget forskellige Domme, indtil man endelig fik en Afgjørelse ved Høiesteret, saa er det ogsaa Noget, der kan gjøres gjældende i alle mulige Sager. Men jeg gjentager det Samme, hvormed jeg sluttede forrige Gang, at jeg meget godt ser, at der er stor Fristelse til ved denne Leilighed at gjøre en saadan Undtagelse, og det er egentlig mere, fordi jeg vil hævde Principet, at jeg har taget Ordet, og jeg kan med større Ro finde mig i, at man fraviger det rigtige Princip i dette Tilfælde end i mange andre, hvor jeg indrømmer, at man har fraveget det, thi det er ganske sikkert ikke første Gang, man har fraveget det rigtige Princip.

Finansministeren (Strup): Jeg ser ikke rettere, end at, naar § 15 i sit første Stykke unddrager Spørgsmaalet om Adkomst til Bonusubbetaling fra Domstolenes Afgjørelse, saa vil Alt, hvad der bliver unddraget Domstolenes Afgjørelse, falde ind under den i andet Stykke nævnte Kommissions Afgjørelse. Ethvert Spørgsmaal, der affæres fra Domstolene efter første Stykke, vil altid kunne inddrages under den Kommission, der nævnes i andet Stykke, og med Rette. Men dertil kommer, at der i dette Dieblit ikke er Noget, der har nogensomhelst Ret. Hvad er det altsaa, der skal afgjøres af denne Kommission efter § 15? Det er den rette Fordeling af en Bonus, som vi vedtage at ville udbetale efter visse Regler i Lovforslaget. Der er altsaa ikke nogen nu bestaaende Ret, der affæres ved det første Stykke i § 15. Det er klart. For mig er det et noget lignende Tilfælde som, naar vi vilde vedtage en Erstatningslov f. Ex. for Krigsflåden, Noget, som Ingen har nogen Ret til at fordrø; der ser jeg heller ikke rettere, end at det er fuldstændig berettiget, at man i selve Loven fastsætter, ikke blot efter hvilke Regler Erstatningen ydes, men ogsaa, hvem Afgjørelsen af de opstaaede Spørgs-